

Slovenský štát (1939 – 1945) a partizánsky chodník do Bruselského nevestinca

Radomír Tomeček

28. marca 2024 ✚ **História**

Slovensko je štát, ktorého významné historické skutočnosti a postavy, svedčiace o jeho niekdajšom katolíckom smerovaní, v posledných desaťročiach zahaľuje zvláštna hmla. Napríklad *zákon č. 531/2007 Z. z., o zásluhách Andreja Hlinku o štátotvorný slovenský národ a o Slovenskú republiku*, uvádza v § 1: „*Andrej Hlinka sa mimoriadne zaslúžil o to, že slovenský národ sa stal štátotvorným národom.*“

Telesné pozostatky Andreja Hlinku (1864 – 1938), slovenského katolíckeho kňaza a vedúcej osobnosti slovenského národného hnutia, boli v období od jeho smrti v roku 1938 až do roku 1945 umiestnené v Ružomberku. Blížiac sa sovietske vojská vyvolali obavy predstaviteľov nášho vtedajšieho štátu pred zničením všetkého, čo by mohlo pripomínať slovenskú štátnosť, a najmä slovenský katolicizmus.

Dejiny potvrdili správnosť tejto obavy. V súčasnosti existujú len rôzne dohady o telesných pozostatkoch A. Hlinku. Zvláštna hmla toho zakrýva oveľa viac. Je to len obyčajná dejinná náhoda, alebo zámer likvidujúci neželané posolstvo?

Ilustračný obrázok, zdroj: flickr.com

Andrej Hlinka a posledné slová venované Jozefovi Tisovi

Dr. Edvard Beneš (1884 – 1948), česko-slovenský minister zahraničných vecí od roku 1918, česko-slovenský predseda vlády od roku 1921, česko-slovenský prezident od roku 1935, bol formovaný slobodomurárstvom. Pomáhal zakladať *Spoločnosť národov* (predchodkyňa *Organizácie Spojených národov*), ktorá vznikla v roku 1920, a v ktorej sa stal podpredsedom, členom Rady, a napokon jej predsedom v roku 1935. Bol čestným prezidentom československého *Paneurópskeho hnutia*.

Ďalším zlým znamením pôsobenia česko-slovenského štátu, ktorý vznikol 28. októbra 1918, vo vzťahu ku katolicizmu, bolo zvrhnutie *Mariánskeho stĺpa na Staromestskom námestí v Prahe*, protikatolíckym davom. Došlo k tomu dňa 3. novembra 1918, teda v prvú nedeľu existencie tohto štátu. Toto krásne dielo z

roku 1652 vyjadrovalo poďakovanie Pražanov Panne Márii za pomoc v boji proti švédskym vojskám, ktoré zaútočili na Prahu v roku 1648.

E. Beneš stal sa prezidentom Česko-Slovenskej republiky v roku 1935 zásluhou hlasov *Hlinkovej slovenskej ľudovej strany*, ktorej prisľúbil vyriešiť otázku *autonómie Slovenska* za túto politickú podporu. Tieto sľuby sa však vôbec neplnili, a to ani v období, v ktorom agresívne konanie Nemecka voči ďalším štátom začalo naberať na sile.

Hlinkova slovenská ľudová strana vstúpila do vlády Česko-Slovenska, ktorá bola vymenovaná v roku 1926. Mons. ThDr. Jozef Tiso (1887 – 1947), slovenský katolícky kňaz, zvolený ako poslanec za túto politickú stranu, bol 15. januára 1927 vymenovaný za ministra verejného zdravotníctva a telesnej výchovy. Počas svojho trojročného pôsobenia vo vláde presadil modernizáciu dovtedy zanedbaných kúpeľov Sliač, a taktiež obnovu ďalších slovenských kúpeľných a rekreačných objektov, a to najmä vo Vysokých Tatrách.

Počas tejto vlády došlo k uzavretiu dohody medzi štátom a Cirkvou, v roku 1928, tzv. *Modus vivendi*, ktorá priniesla skončenie konfliktu medzi Svätou stolicou a česko-slovenským štátom, trvajúcim od roku 1925.

Centralizmus pražskej vlády bol spojený aj s presadzovaním absurdnej myšlienky „*československého národa*“. Dr. J. Tiso vo svojom prejave v pražskom parlamente v roku 1937 povedal:

„Fikcia československého národa neposlúži ani budúcnosti národa, ani štátu, lebo vnáša hodne demoralizujúceho elementu do nášho verejného života a do výchovy budúcich generácií, ktoré, ak nebudú mať priamočiareho prirodzeného vývinu národného povedomia, vyrastú bez národného povedomia.“

A. Hlinka, ktorý zomrel 16. augusta 1938, venoval Dr. J. Tisovi nasledovné slová na rozlúčku:

„Ja odchádzam. Vy zostanete. Prežijete veľké veci. Nech vás Pán Boh opatruje a pomáha vám, aby ste medzi týmito veľkými vecami obstáli, ako som vás videl doteraz stáť.“

Ilustračný obrázok, zdroj: wikimedia commons

Slovenskí biskupi ďakujú Bohu za Slovenský štát z roku 1939

Slovensko je výnimočné v tom, že jeho katolícky kňaz bol angažovaný v najvyššej politickej funkcii hlavy štátu už vo veľmi dávnych dobách. Existuje historický záznam o tom, že vladári starých Slovákov, Rastic (Rastislav) a Svätopluk, padli v roku 871 do zajatia Frankov a hrozila likvidácia štátneho útvaru. Za vodcu

národného odporu bol zvolený Slavomír z mojmirovskej dynastie, a to napriek tomu, že bol kňazom. Slavomír odstúpil po porážke Frankov a nechal vedenie štátu víťaznému Svätoplukovi.

Česko-Slovensko v roku 1938 nebolo už samostatným štátom, ale vazalom Nemeckej ríše. Česko-Slovenská vláda plnila všetky želania A. Hitlera s veľkým nasadením, čo vyplývalo aj z hlásenia nemeckého vyslanca v Prahe zo dňa 27. januára 1939.

Českí generáli vyhlásili 9. marca 1939 *stanné právo* v jednotlivých krajoch Slovenska, obsadili kľúčové pozície verejnej správy a zatkli 260 vedúcich predstaviteľov *slovenského autonomistického hnutia* vrátane poslancov s parlamentnou imunitou.

Dr. Martin Sokol (1901 – 1957), predseda *Slovenského snemu*, vyhlásil hlasovanie o tom, či *Snem Slovenskej krajiny* je za samobytný *Slovenský štát*, alebo nie. Všetkých 57 prítomných poslancov prejavilo povstaním svoj súhlas. Takto došlo 14. marca 1939 k vyhláseniu slovenskej samostatnosti. *Slovenský snem* následne schválil *zákon o samostatnom slovenskom štáte*, pričom predsedníctvo snemu vymenovalo prvú vládu Slovenského štátu, ktorej predsedom bol Dr. J. Tiso.

Novovzniknutý štát – *Slovenská republika* – pristúpil 26. októbra 1939 k voľbe *prezidenta republiky*. Podľa svedectva Dr. Andreja Škrábika (1882 – 1950), banskobystrického biskupa, aj vplyvní biskupi boli žiadaní o svoje pôsobenie, aby pomohli presvedčiť Dr. J. Tisa, aby prijal kandidatúru. *Snem Slovenskej republiky* zvolil ho za prezidenta republiky všetkými hlasmi prítomných poslancov.

Slovenskí katolícki biskupi vydali *pastiersky list* na svojej porade v Žiline, týždeň pred touto voľbou, v ktorom zaujali svoj oficiálny postoj k samostatnej *Slovenskej republike*. Biskupi zdôraznili v tomto *pastierskom liste*, že *štátna samostatnosť* je veľký Boží dar, za ktorý treba vzdávať vďaky Bohu, a potrebné je všemožne ho zveľaďovať a udržiavať.

14. novembra 1939, na prvej kolektívnej audiencii *Slovenského biskupského zboru* u prezidenta Dr. J. Tisa, Dr. Karol Kmeťko (1875 – 1948), nitriansky biskup a jeho predseda, povedal:

„Keď s celou úprimnosťou zúčastňujeme sa na radosti slovenského národa, zvláštnym uspokojením nám je, že prvým prezidentom nášho štátu vo vašej osobe stáva sa muž, ktorý svojou minulosťou, svojou oddanosťou, neúnavnou prácou a zriedkavou oddanosťou zaslúžil si všeobecnú dôveru občanov, a jednomyselne bol povýšený na hlavu štátu. S uspokojením vidíme kormidlo nášho štátu vo vašich rukách, pán prezident, lebo je v rukách svedomitých, opatrných, pevných a čistých.“

Slovenský štát z roku 1939 vyhlasuje Boha za pôvodcu moci

Česko-Slovensko malo *Ústavu (Ústavný zákon č. 121/1920 Sb. z. a n.) z roku 1920*, ktorá v *preambule*, podľa vzoru *Ústavy Spojených štátov amerických*, uvádza:

„Při tom my, národ Československý, prohlašujeme, že chceme usilovati, aby tato ústava i všechny zákony naší země prováděny byly v duchu našich dějin stejně jako v duchu moderních zásad, obsažených v hesle sebeurčení; neboť chceme se přičleniti do společnosti národů jako člen vzdělaný, mírumilovný, demokratický a pokrokový.“

Táto *Ústava z roku 1920* formuluje svoj prístup k pôvodu moci nasledovne:

„Lid je jediný zdroj veškeré státní moci v republice Československé.“ (§ 1, ods. 1)

Slovenský štát z roku 1939 mal *Ústavu (Ústavný zákon č. 185/1939 Sl. z.) z roku 1939*, ktorá v *preambule* uvádza:

„Slovenský národ pod ochranou Boha Všemohúceho od vekov sa udržal na životnom priestore mu určenom, kde s pomocou Jeho, od ktorého pochádza všetka moc a právo, zriadil si svoj slobodný slovenský štát.“

Táto *Ústava z roku 1939* poukazuje na Boha aj v texte *prísahy* pre jednotlivých predstaviteľov najvyšších štátnych orgánov (*prezident, vláda, snem, štátna rada*):

„Prisahám na Boha Všemohúceho a Vševedúceho“, „Tak mi Pán Boh pomáhaj!“ (§ 14, § 34, § 42, § 53).

Pápež svätý Pius X. v encyklike *Notre Charge Apostolique* (z 25. augusta 1910) zdôrazňuje katolícke stanovisko, podľa ktorého *právo vlády* pochádza od Boha, ako prirodzeného a nutného *pôvodcu*, tzn. *zhora*, a nie od ľudu, tzn. *zdola*.

Z uvedeného vyplýva, že vladár môže byť ustanovený aj rozhodnutím ľudu, resp. voľbou, avšak voľba neprenáša na neho autoritu vlády, neprenáša na neho moc, ale určuje len osobu, ktorá ju má užívať. Ak sa ľud považuje za majiteľa moci, autorita sa rozplynie, a prestáva existovať zákon v pravom zmysle slova a poslušnosť.

Pápež Pius XI. v encyklike *Quas Primas* (z 11. decembra 1925) ponúka vynikajúci prameň katolíckej náuky pre správne pochopenie významu *kráľovskej vlády Spasiteľa*, a konštatuje:

„Avšak zvrchovanej kráľovskej moci nášho Vykupiteľa podliehajú všetci ľudia. S radosťou o tejto veci uvádzame slová Nášho nesmrteľného predchodcu, pápeža Leva XIII.: „Jeho zvrchované panstvo nevzťahuje sa len na národy vyslovene katolícke, ani nielen na tých, ktorí prijali krst, a tým právne spadajú do Cirkvi, alebo boli by zvedení z cesty bludnými názormi, alebo boli by odlúčení od spoločenstva s ňou schizmou, ale Jeho kráľovská moc vzťahuje sa bez výnimky tiež na všetkých tých, ktorí kresťanskú vieru nemajú, takže celé ľudské pokolenie podlieha moci Ježiša Krista.“

Ústava Slovenskej republiky z roku 1939, vzhľadom na chápanie pôvodu moci, teda v zmysle katolíckej náuky, rešpektovala Boží primát. Česko-Slovensko a jeho *Ústava z roku 1920* zámerne nestáli na týchto základoch, keďže vyplývali zo slobodomurárskeho a pokrokárskeho svetonázoru.

Ilustračný obrázok, zdroj: wikimedia commons

Protižidovské opatrenia v Európe a na Slovensku

Nemecký nátlak na štáty, ktoré boli jeho spojencami v období *II. svetovej vojny (1939 – 1945)*, bol sprevádzaný aj šírením *protižidovských opatrení*, ktoré boli v európskych dejinách známe už od stredoveku. Možno poukázať napríklad na vyhnanie Židov z Anglicka v roku 1290, alebo z Francúzska v roku 1394.

Protižidovské opatrenia na Slovensku v rokoch 1938 až 1939 boli zamerané výlučne na znižovanie vplyvu Židov na hospodársky, obchodný a kultúrny život Slovenska, ktorý bol rozhodujúci v tomto období. Tento prístup nebol vôbec nezvyčajný vo vtedajšej Európe.

Napríklad ústredná vláda v Prahe koncom 30. rokov 20. storočia vydávala a podporovala *protižidovské opatrenia* so zámerom získania priazne Nemecka. Tento prístup používali aj rôzne neštátne subjekty. Napríklad mimoriadne valné zhromaždenie *Advokátskej komory v Prahe*, z 5. februára 1939, na ktorom bolo prítomných približne 1000 osôb, prinieslo návrhy na obmedzenia výkonu povolania advokátom židovského pôvodu.

Existencia Židov vyvezených zo Slovenska v období od 25. marca 1942 do 20. októbra 1942 je tragickou skutočnosťou. Nie je však pravdou, že Slovenská republika by bola prvým takýmto štátom, a ani štátom, ktorý realizoval tento proces z vlastnej iniciatívy a bez nátlaku, a ani štátom, ktorý konal s vedomím, že vyvážené obyvateľstvo má byť ohrozené na živote.

Slovenská vláda zastavila transporty Židov už od 20. októbra 1942, a to napriek nemeckému nátlaku, a počas pokračovania týchto transportov vo všetkých štátoch pod vplyvom Nemecka. Existujú rozdielne stanoviská k počtu Židov vyvezených zo Slovenska, spravidla v rozsahu niekoľkých desiatok tisíc.

Dr. J. Tiso zmiernil dôsledky príslušného vládneho nariadenia, tzv. „*Židovského kódexu*“ tým, že na jeho naliehanie bol do textu nariadenia vsunutý paragraf o prezidentských výnimkách, resp. možnosť prezidenta udeliť postihnutým Židom oslobodenie z ustanovení tohto nariadenia. Dr. J. Tiso odmietol podpísať predmetné nariadenie, napriek tomuto zásahu, a bez ohľadu na naliehanie predsedu vlády.

Prezident Dr. J. Tiso zvažoval zrieknutie sa svojej funkcie a odchod z politiky po zverejnení zmieneného „*Židovského kódexu*“. Jeho priatelia vrátane cirkevných autorít ho odrádzali od takéhoto rozhodnutia, a to z dôvodu, že zo svojej pozície mal možnosť zmiernovať existujúce zlo. Bolo udelených približne 10 000 prezidentských výnimiek jednotlivým židovským rodinám.

Časť Židov sa rozhodla opustiť Slovensko a Európu, ďalší Židia sa vo veľkom počte nechávali krstiť. Nemeckí agenti zaslali 18. januára 1939 správu do Berlína o masovom krstení Židov na Slovensku, ktoré vykonávala najmä katolícka Cirkev. Nemecký agent zakončil svoju správu týmito slovami:

„Zdá sa, že na Slovensku chcú riešiť židovskú otázku svätenou vodou.“

Partizánske zabíjanie a sovietske pokušenie

Prezident Dr. J. Tiso bol veľmi prekvapený *povstaním* na Slovensku v auguste 1944, napriek tomu, že mal správy o partizánskych akciách na území Slovenska. Vedel, že vzhľadom na blížiaci sa postup sovietskych vojsk vzniknú tendencie podporovania metód *Červenej armády*.

Vtedajší slovenský prezident a katolícky kňaz vychádzal z predpokladu, že väčšina slovenského národa nemôže súhlasiť s čechoslovakistickými postojmi, zameranými na likvidáciu slovenskej samostatnosti, a ani s komunizmom, reprezentovaným Sovietskym zväzom. Tieto postoje považoval za menšinové a podporované čechoslovakistami a komunistami.

Partizánske výčiny na Slovensku sa množili a nadobúdali vážnejšie formy. 19. augusta 1944 partizáni vyhodili do vzduchu železničný most na trati Margecany – Kysak. Partizánske násilné akcie nasledovali aj niektoré slovenské posádky v Turčianskom Svätom Martine, Liptovskom Svätom Mikuláši, Ružomberku a Zvolene. Mesto Ružomberok malo kľúčový význam pre Nemecko z dôvodu výroby lafiat.

Miloš Vesel (1909 – 1989), veliteľ posádky v Ružomberku, nechal prepadnúť svojimi vojakmi nemeckú vojenskú jednotku, v ktorej zavraždili asi 100 vojakov. Následne bolo zajatých 67 slovenských občanov, členov *Nemeckej strany*, a ďalších 24 civilných obyvateľov Ružomberka bolo zavraždených v oblasti Podsuchá – Biely Potok. Ďalší 4 Slováci, vedúci verejní činitelia, boli zavraždení v Brezne nad Hronom.

Partizánskej zlobe bol vystavený aj Ján Nemec (1911 – 1944), slovenský katolícky kňaz vo východoslovenskej obci Lieskovec. Partizáni na jeho fare najprv kradli jeho vlastné, a taktiež aj kostolné peniaze, a následne ho krutým spôsobom mučili a zavraždili. A nebol to jediný zavraždený katolícky kňaz.

Dr. J. Tiso odmietal sovietske ponuky na zachovanie Slovenskej republiky ako samostatného komunistického štátu, pri zachovaní jeho osoby vo funkcii prezidenta a pri súčasnom obmedzení pôsobenia E. Beneša. Považoval prenechanie slovenského národa komunistickému vplyvu za zradu.

20. augusta 1944 navštívili dvaja sovietski emisári Dr. J. Tisa a presviedčali ho, aby prešiel do Banskej Bystrice. Jednoznačne povedal, že ani za cenu života neopustí funkciu, do ktorej bol povolaný slovenským národom a že ako kňaz nikdy nebude môcť vyzývať národ do vzájomného vraždenia a boja.

Rozhlas v Banskej Bystrici šíril nepravdivé vyhlásenia vojenských povstalcov a politických povstalcov v týchto dramatických dňoch. Boli to klamstvá o údajnom zrušení Slovenskej republiky zo strany Nemecka, o údajnom uväznení prezidenta Dr. J. Tisa zo strany Nemcov, a o jeho presunutí do mesta Malacky s cieľom zastreliť ho, a pod.

Vojna so všetkými tragickými prejavmi prišla v dôsledku tohto *povstania* aj na Slovensko. Naše územie bolo predtým ušetrené vojnových hrôz počas celých viac ako 5 rokov samostatnosti. Nemci potlačili *povstanie* v októbri 1944. Prezident Dr. J. Tiso a slovenská vláda stratili následne skutočnú výkonnú moc, vzhľadom na existujúci vojnový chaos. Museli obmedziť svoje pôsobenie na intervencie u nemeckých vojenských veliteľov, aby zachránili, čo bolo možné zachrániť na ľudských životoch a na národnom majetku.

Ilustračný obrázok, zdroj: wikimedia commons

Prenesenie Slovenska na partizánsky chodník

Po príchode sovietskych vojsk na územie Slovenska v roku 1945, vznikli podmienky pre obnovenie československého štátu podľa predstáv E. Beneša. Tento samozvaný „prezident“ neexistujúceho „Československa“ podpísal 12. decembra 1943 v Moskve, v Sovietskom zväze, *„Zmluvu o priateľstve, vzájomnej pomoci a povojnovej spolupráci medzi Sovietskym zväzom a Československou republikou“*. Týmto spôsobom postavenie svojho budúceho štátu podriadil záujmom komunistického Ruska.

Prezident E. Beneš postupne odhaľoval svoje skutočné postoje slovenskej verejnosti, a dostal sa do povedomia svojim bežne používaným výrokom: *„Tiso musí visieť!“*

Sovietsky zväz vnímal Dr. J. Tisa ako katolíckeho bojovníka proti komunizmu, ktorý odmietol sovietsku ponuku na spoluprácu pri zavádzaní sovietskeho komunistického systému do jeho krajiny. Česko-Slovenská republika, na čele s prezidentom E. Benešom, videla v Dr. J. Tisovi nebezpečenstvo svojej existencie, keďže 6 rokov života Slovenskej republiky presvedčili jej občanov o duchovných a hmotných výhodách vlastného štátu.

Pápež Pius XII. nemal žiadne ilúzie o realizácii „spravodlivosti“ zo strany povstaleckých komunistických inštitúcií. Žiadal, aby Dr. J. Tiso nebol držaný vo väzení, ale v niektorom kláštore, a aby boli mu poskytnuté náležité ohľady, bez zámeru vplývať na samotný súdny proces. 1. júla 1949 vydal *Dekrét* o exkomunikácii katolíkov, dobrovoľne a vedome podporujúcich a šíriacich komunistickú doktrínu, voliacich komunistické politické strany, alebo stávajúcich sa členmi týchto politických strán.

Uvedený razantný prístup pápeža Pia XII. voči šíreniu komunistického jedu vyplýval zjavne aj zo skutočnosti, že jeho výzva vo vzťahu k súdnemu procesu s Dr. J. Tisom, podobne ako výzva slovenských biskupov v tejto veci, nebola vypočítaná. Justičná vražda Dr. J. Tisa v politickom súdnom procese v roku 1947 pod komunistickým vedením bola nevyhnutným revolučným manévrom pre plynulé prenesenie Slovenska na komunistický *„partizánsky chodník“*.

Povstanie z roku 1944, premenované komunistami na „Slovenské národné povstanie“, neznamenalo žiadny výlučne spontánny vzdor väčšiny národa proti nemeckej nacistickej moci, ktorú z katolíckeho hľadiska musíme odsúdiť. Avšak skutočnosť, že mesta Banská Bystrica sa zmocnili jednotky partizánskej brigády J. V. Stalina, a vyhlásili tam obnovenie Československej republiky, má zásadný význam pre pochopenie komunistickej duše tohto povstania.

Práve toto *povstanie*, a na ňom založené *politické orgány*, následne preniesli „*dušu Slovákov*“ späť do „*československého štátu*“, v ktorom pôvodne slobodomurárske ústavné základy vystriedala, resp. modifikovala, komunistická diktatúra.

Každý revolučný chodník vedie do nevestinca

Desaťročia revolučného komunistického výkladu slovenských dejín, vrátane povinného bubnovania *povstaleckej mytológie*, priniesli svoje temné plody v podobe zámernej likvidácie vnímania suverénnej slovenskej štátnej a katolíckej identity. Vnímanie práve tejto identity, nevyhnutné pre prežitie národa, je po desaťročiach komunistickej a slobodomurárskej mentálnej masáže znevažované neustálym zdôrazňovaním slovenskej viny na nacistických zločinoch.

Slovenská republika z roku 1939 bola štátom, v ktorom boli zatvorené *slobodomurárske lóže*. Dr. J. Tiso, ako slovenský predseda vlády, pristúpil k tomuto kroku už v roku 1938. Možno aj v tom je príčina mediálnej šírenej nenávisti k Slovenskému štátu z roku 1939 a jeho hanlivého označovania ako „*vojnový štát*“.

Ani tzv. „*Nežná revolúcia*“ v roku 1989 nepriniesla sľúbené vyslobodenie Slovenska spod diktatúry rôznych „*starších bratov*“, teda rôznych slobodomurárstvom formovaných združení, ktoré diktujú Slovensku želané smerovanie vo všetkých oblastiach života. Smerovanie čo najďalej od chápania Boha ako pôvodcu moci.

Slovenská republika, ktorá vznikla dňa 1. januára 1993, má *Ústavu (Ústavný zákon č. 460/1992 Zb.)*, ktorá uvádza:

„*V zmysle cyrilo-metodského duchovného dedičstva, (...). Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo. (...). Štátna moc pochádza od občanov, ktorí ju vykonávajú prostredníctvom svojich volených zástupcov alebo priamo. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky.*“ (Preambula, Čl. 1 ods. 1, Čl. 2 ods. 1, Čl. 7 ods. 2)

Slovensko bolo v dôsledku *partizánskeho povstania* riadeného komunistami prenesené na chodník, po ktorom už 80 rokov nevyhnutne kráča stále ďalej od Boha a od Jeho spoločenskej vlády. Dôsledkom je prirodzená deštrukcia slovenského národa, ktorý sa postavil do dlhého zástupu nesvojprávnych otrokov. Títo duchovne zmrzačení otroci sa podriadili diktátu rôznych medzinárodných inštitúcií, ktorých „*rozkazy*“ majú prednosť pred zákonmi otrockých štátov.

Napríklad *Európska únia*, teda na slobodomurárskych základoch vybudovaný *Bruselský nevestinec*, poskytuje členským štátom vyslobodenie od posledných zvyškov mravných záväzkov, vyplývajúcich z kresťanskej identity. Poskytovanie peňazí z tzv. „*eurofondov*“ na takmer všetky očami vnímateľné veci, je príkladom dômyselného mechanizmu na udržiavanie závislosti medzi národnými otrokmi nerestí a obslužným personálom tohto nevestinca.

Pre udržiavanie tejto peknej závislosti je nevyhnutná aj občasná „úniová podpora“ na obnovu nejakého zabudnutého kostolíka. To preto, aby *Bruselský nevestinec* nevyzeral ako nepriateľ kríža a spásy, hoci vzhľadom na súčasnú európsku apostázu toto maskovanie stráca svoj pôvodný zmysel.

Slovensko nie je jediná krajina, v ktorej *partizánske povstanie* proti nemeckému nacizmu bolo prostriedkom na privítanie revolučnej komunistickej bezbožnosti. Viac než milión potratom zlikvidovaných slovenských životov v nasledujúcich rokoch je len jednou z tvárí tejto národnej tragédie. Jej ďalšia podoba spočíva v hanebnom potláčaní odkazu katolíckych vlastencov, akými boli Andrej Hlinka a Jozef Tiso, ktorých postoje sú vzájomne nerozdeliteľné. Skutočnosť, že o jednom máme aspoň samostatný zákon, a po druhom sa nesmie pomenovať ani ulica, svedčí o neustálom pôsobení tejto revolučnej kliatby.

Súčasnú Slovensko kráča partizánskym chodníkom negácie Slovenska z roku 1939 so všetkými dôsledkami. Práve preto v jeho čele musia stáť bezbožníci, zlodeji a pobehlíci. Nedokážu žiť bez pôžitkov *Bruselského nevestinca*. Aj oni povstali proti Bohu. Aj oni privolávajú Jeho hnev.

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/slovensky-stat-1939-1945-a-partizansky-chodnik-do-bruselskeho-nevestinca/>